

TŘI

Právidlo číslo 3: Zloději nemají přátele.

Každý zloděj má matku a možná s trochou štěstí i mladší ségru, ale tomu se nedá odpomocet. Můžete mít lidi, jako je Boyboyova máma, kterou pozdravím každý den cestou domů. Prostě věnuju pozornost okolí. Ona prodává čaj na rohu ulice a vždycky mi řekne, jestli jsou poblíž policajti, a já zase dávám bacha, aby se Goondové k jejímu klukovi chovali přijatelně. Můžete uzavírat spojenectví. Ale přátelé, lidé, na kterých vám záleží a kterým záleží na vás...

No, prostě byste je jenom dostali do potíží.

A než se zeptáte – ne, Boyboy není můj kámoš.

Je to můj obchodní partner. To je velký rozdíl. On je taky z Konga, takže mu některé věci nemusím vysvětlovat. Věci, o kterých bych radši nemluvila, jako kde je moje rodina nebo proč pořádně nespím, ani proč strnu,

když vidím někoho v uniformě. Někdy přijde ke mně na střechu, podělíme se o cigáro a koukáme, jak slunce mizí ve smogu, který halí město. A to je všechno. Boyboy má svoje kluky z večírků a já mám Kiki. Asi si myslíte, že to je smutný nebo tak něco, ale já nejsem smutná.

Kromě toho, nemám moc času na to, abych si hledala přátele. Mám jiné věci na práci.

Abychom se tam dostali, použijeme květinářskou dodávku. Kečup řídí a Bug Eye na něho neustále vríská, aby zpomalil a sledoval silnici. Jsou dvě ráno a je stejně pravděpodobné, že nás policajti zastaví, aby si řekli o úplatku, jako kvůli tomu, že projíždíme světla na červenou. Ale stejně bude lepší, když si nikdo nebude pamatovat dodávku plnou děcek oblečených v černém, který zjevně nejsou květináři. Čím víc se blížíme, tím víc jsem připravená vyrazit ven a začít pracovat. Kečupovo neustálé žvanění mě znervózňuje. Řehtá se jako hyena a pronáší drsné poznámky o nočních holkách na rozích ulic, kterými projíždíme.

Vzadu jsme s Boyboyem zticha a připravujeme se. Připojím sluchátka a zkontroluju, že jsou přes Bluetooth spojená s telefonem.

„Ověříme si, jak maká kamera,“ prohlásí Boyboy.

Kouknu na něho a namířím kameru zabudovanou ve sluchátku. Jeho tvář se objeví na obrazovce laptopu. „Dobrý.“ Kouká sám na sebe, uhlazuje si patku a pak mě vyzve: „Kontrola mikrofону? Řekni něco.“

Zašeptám: „Boyboy nemá žádný cit pro módu,“ a malý

mikrofon přenese moje slova do mobilu a pak do Boy-boyova laptopu, odkud uslyším ozvěnu svých slov.

Něco nastavuje na svém nádobíčku a pak se zeptá: „Slyšíš mě dobře?“

„Jo,“ odpovím. „Naprosto zřetelně.“

„Musíš mít telefon blízko sluchátek. Když jsi ho při posledním džobu měla v kapse, bylo spojení hrozný. Kam si ho dáš?“

Strčím si telefon do sportovní podprsenky a udělám vítězné gesto.

„Roztomilý.“

„Bezpečný.“

„Dej si tohle do kapsy,“ prohlásí a podá mi malý USB adaptér. „To je klíč k pokladnici a já nechci, aby se ztratil někde ve tvém výstřihu.“

„Ha.“ Moje prsa jsou stěží větší než mojí jedenáctileté sestry. Ale udělám, co říká.

Boyboy je neuvěřitelně dobru v všech těch technických věcech. Vždycky byl, co ho znám. Řekl mi, že když byl menší, větší kluci ho tloukli a přezdívali mu strašidlo, a tak trávil spoustu času ve svém pokoji, kde rozebíral telefony a počítače a pak je zase skládal. Mezi jeho poslední triky patří, že hackuje bankomaty, takže vyplivnou novoučké tisícovky.

Nevstoupí ke Goondům, ale se mnou je ochotný pracovat. Když ho potřebuju, dělá ty svoje triky geniálního ajťáka a já pro něho na oplátku kradu všelijaké elektronické hračky – počítače, telefony, občas značkovou kabelku – cokoliv si řekne. Tvrdí, že je nejlepší hacker

ve východní Africe, a podle toho, co jsem viděla, fakt nekecá.

Doufám, že nekecá. Právě se nás chystá dostat do nejlepší chráněné rezidence v Ringu.

Ring je místo, kde žijete, pokud si to můžete dovolit. Bujně zelená, kopcovitá část, která se rozkládá nad Sangui City a na nás ostatní namyšleně shlíží úkosem. Domy se rozkládají na úhledně zastřižených trávnicích, za ohradami a živými ploty, a také za elektrickými ohradníky, psy a armádními vysloužilci s AK-47. Každé ráno sjíždějí k městu hejna Mercedesů a vezou Velké Šéfy do práce. Říkáme jim WaBenzi: kmen Mercedes-Benz. Mají všechny možné tvary, velikosti i barvy, přitáhli ze všech koutů světa, ale mluví společnou řečí – řečí peněz. Když se večer vracejí do svých vil v Ringu, stěžují si na provoz, pijí importovanou skotskou a brzy usínají na měkkých bavlněných duchochách. Jejich ženy dohlížejí na malou armádu služebnictva a dostávají delikátní migrény, když je africké slunce příliš žhavé. Jejich děti hrají tenis. A jejich psi mají svoje terapeuty.

V tuhle noční dobu je Ring tichý, až na hlasy žab a hmyzu. Tady nahoře přšelo a panuje tu hustá mlha. Přízračně povědomé ulice lemované stromy, kterými projíždíme, jsou prázdné. Květinářská dodávka ani nevypadá nějak nepatřičně. Možná jsme právě dorazili z banketu. Nebo z milionářské svatby.

Vykouknu z okna. Projíždíme kolem mezery mezi domy a stromy, kterou zahlédnu potměnělý Indický oceán.